

Opiskelijoiden novellit: Gino Arban 19F, ÄI11-kurssi

Villasukat

Pyöräilin ylämäkeä pitkin. Aurinko ja kirkas lumi kirvelivät silmiäni. Viileä kevätaamu viilensi mukavasti. Olin hermostunut ja osa minusta halusi kääntyä takaisin, mutta olin jo tehnyt päätökseni. Ylämäen saavuttuani olin määränpäässäni. Jätin pyöräni autotallin eteen ja kävelin ulkoportaille. Soitin ovikelloa ja yritin rentoutua. Kaisan äiti tuli avaamaan.

"Terve!", hän hihkaisi energisesti ja hymyili minulle. Hän oli aina iloinen, joten oli vaikeaa kuvitella häntä alakuloisena.

"Mä tuln tapaa Kaisaa", vastasin iloisesti, sillä yritin olla samalla energiatasolla Kaisan äidin kanssa.

"Miksikäs muutenkaan sinä olisit täällä?", hän vastasi virnistäen ja huusi sitten talon perälle: "Kaisa! Aaron on täällä!"

Hän kääntyi minun puoleeni ja sanoi:

"Minun täytyy tästä lähteä zumbaan"

Kaisan äiti käveli nopeasti ulos, enkä ehtinyt hyvästellä häntä. Kävelin eteiseen ja kuulin talon perältä askeleita. Kaisa saapui eteiseen kylpytakissa, ja hän oli kietonut pyyhkeestä turbaanin päähänsä. Hän oli juuri tullut suihkusta ja tuoksui hyvältä.

"Moi", hän sanoi.

"Mul on yks juttu mist meidän pitää puhuu, mut haluan puhuu siit ulkon."

Kaisa vaikutti yllättyneeltä, vaikka olin kertonut hänelle saapumisestani.

"Okei. Käyn vaihtamassa vaatteet ja tuun sit."

Hymyilin hänelle vastaukseksi ja kävelin ulos. Kaisan äiti

pakkasi autoon jumppatavaroita ja oli istuutumassa kuskin paikalle. Hän katsoi minua päin ja kysyi yllättäen:

"Koska ajattelitte käydä Föönissä?"

Voi vittu. Olin unohtanut täysin, että hän oli saanut työkavereiltaan kaksi lippua Fööniin, vapaalentotunneli, jossa pystyi kokemaan leijumisen. Hän halusi antaa liput minulle ja Kaisalle.

"Noh, kattoo sit myöhemmin."

Jouduin valehtelemaan hänelle, sillä tiesin, etten tulisi koskaan käyttämään noita lippuja.

"Kertokaa sitten, kun haluutte käyttää ne", hän sulki oven ja käynnisti auton. Hän vilkutti minulle ja tein samoin hänelle. Hän ajoi pois ja jäin yksin pihalle ajatusteni kanssa. Minne katosi se onnellisuus, mitä koin Kaisan kanssa? Olin puhunut asiasta hänen kanssaan, mutta hän ei tuntunut suhtautuvan ongelmaan riittävän vakavasti.

Kuulin etuoven avautuvan. Kaisa astui ulos ja sulki oven perässään. Hän jäi seisomaan oven portaille. En lähestynyt häntä ja seisoin kolmen metrin päästä hänestä. Olisin voinut vielä perääntyä. Olisin voinut edelleenkin vakuuttaa itselleni, että kyllä hän pystyisi muuttumaan. Olisin voinut edelleenkin vakuuttaa itselleni, että hän toden teolla välittäisi minusta. Yritin kaikkeni ollakseni optimistinen suhteemme vuoksi, mutta toivonkipinä oli sammunut jo aikoja sitten, ja tilalle oli tullut katkeruus. En voinut enää paeta ja vakuuttaa itselleni, että suhteemme voitaisiin korjata. Oli vaikeaa olla purkamatta vihaani häneen. Halusin syyttää häntä suhteemme päättymisestä, mutta se olisi ollut epäreilua. Onneksi onnistuin pysymään rauhallisena.

"Tiiäks sä miks mä oon täällä?"

Hänen kasvoillaan oli tyyni ilme. En osannut sanoa tiesikö hän, että tulin eroamaan hänestä. Ehkä hän tiesi, mutta ei halunnut sanoa sitä ääneen. En sanonut mitään, sillä halusin nähdä, osoittaisiko hän eleitä surusta. Olimme hetken hiljaa. Miten ihmeessä olin päätynyt seurustelemaan hänen kanssaan? Miten en alussa huomannut hänen vikojaan? Aivoissani oli sota

meneillään ja enkä ollut varma, mitä minun tulisi sanoa seuraavaksi. En kuitenkaan kestänyt välillämme olevaa hiljaisuutta.

"Tiiäks mä yritin. Mä halusin uskoa, että sä pystyisit muuttamaan parempaan päin."

Vilkaisin uudestaan, olisiko hänen ilmeensä muuttunut, mutta se oli edelleen sama.

"Koko tän suhteen aikana, se oon aina ollut minä, joka on tehnyt ensiliikkeen. Kysynyt aina treffeille sekä kysynyt aina vointia. Tuntuu siltä, kun puhuis chattibotille, mut chattibotitkin osaa tehdä aloitteita."

Otin repun pois selästäni ja kaivoin sieltä esiin villasukat. Villasukat, jotka Kaisa oli minulle neulonut joululahjaksi. Ne toivat tuolloin mieleeni hyviä hetkiä suhteestamme. Kun purimme virtuaalisia pommeja ja söimme suklaapopcorneja. Noina aikoina oli paljon naurua. Meillä oli hauskaa, mutta nauru oli kuitenkin hiipunut pois. Lähestyin Kaisaa ja ojensin villasukat hänen käteensä. En enää voinut pitää noita sukkiä jaloissani. Ne muistuttivat liikaa hänestä. Hänellä oli edelleen tuo sama tyyni ilme. Ei minkäänlaista reaktiota. Ehkä hän oli kuollut sisältäpäin, eikä sen vuoksi näyttänyt tunteitaan. Kävelin hänestä muutaman askeleen poispäin ja sanoin:

"Se on nyt ohi."

Otin pyöräni ja hyppäsin sen satulaan. Olin polkaisemassa vauhtia, kunnes hän kysyi:

"Voidaanko me olla edes kavereita?"

Tuumasin hetken ja käännyin hänen puoleensa.

"En tiedä", vastasin ja kohautin olkapäitäni.

Laitoin kypärän päähäni ja polkaisin itseni matkaan. En katsonut taakseni, joten en tiedä miten hän reagoi vastaukseeni. Annoin pyörän valua alamäkeä pitkin. Jaloillani oli kylmä.

Järki kiittää.